

בלבבי משכן אבנה

הכנה לבין הזמנים

- מקום מבצר בתוך הגהנים.....
- ג..... עולם זידן - גהנים
- ד..... מקום פנימי בנפש
- ה..... דורינו - חיים של הפקר
- ז..... העבודה בבין הזמנים

בלבבי משכן אבנה

השועורים של הרב זמנים ב"קול הלשון

073.295.1245 | ישראל | 605-313-6660 USA

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל
יש לשלוח בקשה לכתובת:
bilvavi231@gmail.com
לקבלת העלון השבועי בפקס
יש לשלוח בקשה לפקס המערכת:
03-5480529

לאזנה לשיעור בקול הלשון

073-295-1245 ישראל
USA 605-313-6660

ומקישים: כוכבית [*]
סולמית [#] - <
[1130584] - <
סולמית [#]

ללקיחת חלק בהוצאות הגדולות
של הדפסת הספרים לזיכוי הרבים
ניתן לתרום במערכת הטלפונית:
מרכז הצדקה
ישראל: 1-800-28-28-28
USA +972-2-5025580
יש לציין מספר קרן:
בלבבי משכן אבנה - 4387

דרשות 114 הכנה לבין הזמנים תשע"ז
מספר שיעור בקול הלשון 1130584

נערך ע"י אחד מן התלמידים

© כל הזכויות שמורות
מספר ישיר לשמיעת השיעורים
בקול הלשון:
073-295-1245 ישראל
USA 605.313.6660
מערכת 'בלבבי משכן אבנה'
טלפון: 052.763.8588
פקס: 03-5480529
ת.ד. 34192 ירושלים 9134100
bilvavi231@gmail.com

מקום מבצר בתוך הגהנים

ששהאדמה בלעה את בני קרח לשאול, לגהנים, שם מתגלה מקום שנתבצר להם.

מה אותו מקום שנתבצר להם, שיש מקום שנבדלים כביכול ממקום גהנים עצמה, שהוא מקום שהוא כולו איסור?

תקוותנו בס"ד שהדברים יובנו כדבעי, בצורתם הנכונה.

במעשה של קרח ועדתו שהאדמה פתחה את פיה ובלעה את קרח, אמרו חז"ל: 'מקום נתבצר להם בגהנים', לבניו של קרח, ושם אמרו שירה. כלומר בתוך מקום כזה

עולם דידן - גהנים

שרוב העולם הם כ'עבדא בהפקרא ניחא ליה', ממש. כל המציאות נתפסת לא נכונה.

הוא גהנים בכל מציאות של כל צורת החיים שכאשר האדם רוצה לגלות נקודת אמת מהשפה ואל החוץ, אז 'יראי חטא ימאסו', 'חכמת חכמים תסרח', 'האמת תהא נעדרת'. מי שלא תופס שהמציאות כאן הוא גהנים - נראה שהוא כבר נפל לגהנים, ונראה לו שהוא נמצא אולי בגן עדן. אבל זו האמת, זו המציאות. זה לא הסתכלות קיצונית לצד אחד או לצד שני. אלא זו הגדרת המציאות בעולם שאנחנו נמצאים - עולם שכולו הפקרות.

בתוך העולם הזה של הפקרות, בתוך הזמן יש לפחות כמה שעות בתוך היום שיש כאן איזשהו נבדלות מן העולם. זה זמן להבדל מן העולם. אין המכוון כאן של זמן ללמוד,

ראשית צריך להבין: **העולם שבה אנחנו נמצאים בה - הוא בעצם גהנים.** למי ששומע הגדרות אלו בפעם הראשונה, אולי זה נשמע כדברים חריפים. אבל זוהי ההגדרה אליבא דאמת. זה הגדרה לא פחות מדוקדקת מההגדרות שנמצא בדברי הרמב"ן, הרשב"א, הש"ך, והנתיבות, הגדרות מדוקדקות על אותו רמה, זה מציאות. זה לא דברים רק לעורר את הלב למישהו שנמצא בתרדמה. אלא - זה המציאות שבה אנחנו נמצאים

אם ח"ו להבדיל יש ת"ח שעבר עבירות והוא נכנס לגהנים - מה יעשה שם לבסוף? הוא יושב ולומד. גם כאן בעולם דידן שהוא גהנים, אפשר לישב ללמוד. אבל המקום שבה אנחנו נמצאים - זה בעצם גהנים. והוא גהנים בהרבה פנים.

מפנים אחד, העולם הוא גהנים מצד

אלא זמן להבדל מכל מציאות של עולם, ואז ללמוד.

כאשר מגיעים ימים שחוזרים לתוך העולם היותר בחוץ - זה לא שאלה של ביטול תורה, על אף ששאלה זו היא שאלה גדולה מאד, אלא זה שאלה של כניסה וחזרה לעולם שהוא בלתי אפשרי. היום, המושג לשמור תורה ומצוות בתוך העולם בחוץ - הוא כמעט בלתי אפשרי. אי אפשר להגיד שהוא בלתי אפשרי ממש, אבל הוא כמעט בלי אפשרי. הכל סותר למציאות של תורה - אפילו לגדרי הדין הפשוטים. אין המדובר כאן על מדרגות עליונות, אלא על גדרי הדין הפשוטים - רובו ככולו של העולם, אפילו מה שנקרא העולם הפנימי, נמצא בעולם שהוא סתירה לשולחן ערוך להדיא.

כאשר חוזרים לתוך מציאות העולם בחוץ, הקושי הראשון הוא - עצם

הכניסה למקום הזה. מי שיש לו סדר היום של לימודים בתוך הזמן, הוא למד עוד שעות ועוד שעות, אבל גם יש לו מקום בנפש של ניתוק מן העולם - אז כאשר הוא צריך לחזור למקום החיצוני, עצם הכניסה שמה יוצר כאב אצלו. מי שלא מרגיש את אותו כאב - כנראה שבזמן הוא לא קנה את אותו מקום בנפש שהיה צריך לקנות. זה בחינה מאד אמיתית בנפש. הפועל יוצא מזה - זה הזמן של הלימוד, אבל עצם הכניסה לאותו עולם יש בו כאב.

מה העיצה באותו מקום? זה מה שנאמר בבני קרח: מקום נתבצר להם בגהנים. שם אמרו שירה: משה אמת ותורתו אמת. **בתוך** כל הגהנים הזה - יש איזהו אפשרות של מקום שנתבצר. זה **בתוך** הגהנים.

מקום פנימי בנפש

מתנתק מן העולם, מקום של 'לא חלי ולא מרגיש' במדה מסוימת את סביבותיו. זה העצה הפנימית איך לעבור סדר של חיים בזמן שכביכול חוזרים למקום החיצוני של העולם.

לכל אחד, חייב להיות שיש לו מקום פנימי בתוך נפשו של בית הסתרים של הנפש ששם יש רק את

בקומת נפשו של האדם, המקום הפנימי הזה הוא מקום שהאדם חייב לקנות חיבור למקום פנימי בתוך עצמו ששם הוא מנותק מכל מה שקורה בעולם. זה לא מעשים, זה לא דיבור של דברי תורה, זה לא לחשוב בדברי תורה. זה לחיות במקום פנימי בנפש - ששם האדם

כל הכלים של הזמן וכל העמל תורה
הוא על מנת להגיע למקום פנימי
כזה בנפש, ששם האדם מבודד -
הוא ובוראו. הוא מבודד שם.

האדם עם הרבש"ע, ושם אין כניסה
לשום זר להכנס שם. האדם צריך
להתחבר לאותו מקום בנפש ועל
ידי כן להתנתק מכל סביבותיה.

דורינו - חיים של הפקר

נמצא בחיים מאד מופקר. בודאי
יש איזשהי רשימו דרשימו של
קצת דברי תורה, אבל זה רק רשימו
דרשימו. התפיסה בעצם מופקרת
מכל כיוון. פעם זה באיצטלא פעם
זה לא באיצטלא, כל פעם בפנים
שוונות, אבל המציאות נפקרת.
לחיות בכזו מציאות - האדם סובל.

משל לאדם שמעוררים אותו
מתרדמה שלו ואומרים לו: מכאן
ואילך אתה צריך לחיות בלול של
תרנגולים. אפילו אם הוא לא יכול
לסבול זאת, האם הוא צריך להיות
מחובר לשם? לא יכולים לחיות שם,
לא יכולים להמצא שם. מדוע? כי
הוא עובר ממקומו למשהו אחרת
לגמרי.

אדם שחי חיי פנימיים - הוא מבין
היטב איך שכל מציאות העולם
העולם סותר אותו כמעט לגמרי
בכל החיים שלו. אם יבוא אדם
ושואל: מה הסתירה, מה הפרטים
של הסתירה הזו? השאלה הוא מה
דומה - לא מה סותר. זה עולם אחר,
עולם לגמרי אחר.

למי שדברים אלו נשמעים רחוקים
- אולי כי הוא מתיימש על כך
שהוא נמצא בגהנים, והוא כבר
בדעתו שהוא רוצה להשאר שם.
מי שלא מרגיש את הכאב - אז הוא
לא מרגיש איפה הוא נמצא. ולמי
שמרגיש הכאב, אבל אינו יודע איך
לצאת משם - הוא מתיימש והוא
רוצה להשאר בגהנים. אי אפשר
לצאת לגמרי מהגהנים שבה אנחנו
נמצאים. עד יום המות אי אפשר
לצאת מזה. השאלה הוא רק כמה
האדם נמצא שם ואיך הוא נמצא
שם. כל זמן שהאדם לא תופס את
העולם כגהנים, אז הוא לא יברח
משם כבורח מן האש, הוא לא יברח
משם, והוא אומר: בסדר, יש מי
שנמצא שם הרבה ויש מי שנמצא
שם פחות. כל הדיבורים האלה
מגיעים ממקום מאד מאד נמוך
בנפש האדם.

מי שרואה וחי את המציאות כמות
שהיא, הוא לא צריך להסתובב
בכל קצוות בעולם כדי לראות את
הדברים. מספיק לראות רק את
הסביבה שלו במקום שהוא נמצא,
שם הוא כבר יכול להבין שהוא

חיים, זה שהאדם נכנס למקום יותר פנימי בתוך עצמו. כמו בבית יש חדרים חיצוניים וחדרים פנימיים, כן בתוך הנפש יש חדרים, והאדם יכול להכנס לחדר יותר פנימי בתוך עצמו. זה לוקח עמל ויגיעה ובירור להגיע לאותו מקום, אבל בלי זה - אי אפשר לעבור האי עלמא.

כל אחד לפי המקום היותר פנימי שהוא מכיר בנפשו - הוא צריך לתת גילוי למקום הזה ולהתחבר שמה עד כמה שהוא מסוגל. אם בתוך סדר הזמן הוא נמצא שמה מחמת שהסביבה היא יותר שמורה, כאשר יוצאים חוצה לעולם שבחוץ, אז מוכרחים להכנס למקום פנימי בתוך עצמו.

כל א' במדה מסוימת יש לו מקום פנימי בתוך נפשו שהיא כבר גלויה. למשל כאשר הוא מתפלל שמונה עשרה, לפחות בזמנים הטובים שיש לו, והוא מרגיש משהו יותר פנימה. המקום הזה הוא בעצם ה'בית קיבול' לחזור אליו כסדר - ולחיות שם. כמובן יש עומק לפנים עומק למקום הזה, אבל צריך להיות שם. לא רק להתעורר לרגע וללכת, אלא להיות שם.

אני מקווה שהדברים יובנו במובן הפנימי שלהם, לא במובן שיש הרבה רוע של העולם ויש כאן גילוי של מעלה טובה הפנימי, אלא, לתפוס החיים כמות שהם, את הסתירה המוחלטת בין החיים הפנימיים אל העולם שנמצא בחוץ. אם בא אדם ואומר שבעולם החוץ לא לומדים תורה מספיק ולא מקיימים מצוות מספיק - הגדרה כזה כבר מורידה את עצם התפיסה האמיתית.

מי שבאמת רוצה לקנות את הדברים אלה במעמקי הנפש, אז הוא חייב לבדוד את הנפש שלו עמוק עמוק פנימה, הן בהתבוננות מאד עמוקות, והן בלימוד, שעות על גבי שעות באופן מבודד, ואז הוא מגיע למקום פנימי בתוך עצמו. ואז אפילו כאשר חוזרים לעולם שבחוץ, אבל בהכרת הנפש שלו, הנפש כל הזמן חוזרת למקום הפנימי שלה.

באופן הפשוט ביותר של זה, לקחת מחשבה אחת של דברי תורה ולחזור עליו מידי פעם במשך היום, אפילו כאשר הוא נמצא ברחובה של עיר והוא עסוק בכל מיני טרדות.

אבל בתפיסה יותר פנימית של

העבודה בבין הזמנים

יותר פעמים נמצא שם פחות - אבל הוא תמיד עומד לחזור לשם. במשל הגשמי לזה, כאשר האדם יש לו בית והוא הולך משם לאורך היום, הוא יודע שבערב הוא חוזר לביתו. קירות ביתו, קירות לבו של אדם, זה ביתו האמיתי של האדם ששם הוא חי. בודאי יש לו את הבית הגשמי שלו, יש לו חדר ושולחן וכסא וכו' אבל בנפשו צריך שיהא לו בית פנימי ששם הוא נמצא. אם יש לו מקום כזה בנפש, אפילו כאשר הוא יוצא מזה, הוא חוזר למקום הזה כסדר, ואז בעצם הוא חי עם העולם אבל הוא נבדל לגמרי, כל א' לפי ערכו, ממציאות החיים שנמצא בחוץ.

פעמים שהדברים נראים קרובים ופעמים שהדברים נראים רחוקים, אבל צריך להבין שזה צורת החיים, ושם צריך להגיע, ואין דרך אחרת לעבור האי עלמא. אלא שכדי להגיע לאותו מקום - יש הרבה דרכים. יש את עבודת האדם עם עצמו ויש את עבודת האדם עם בוראו, אבל כל הדרכים מובילים לבסוף למקום כזה של חיים לעצמם, למציאות של חיים בתוך תוכו של הנפש. זה חיים שהאדם חי בבית פנימי בתוך עצמו, ששמה האדם סוגר את החלונות, והוא סוגר את הדלתות, הכל נעול,

כאשר מגיעים בין הזמנים, יש שמסדרים לעצמם ללמוד כך וכך: ללמוד כל היום שמירת הלשון שלא יכשל בדברים אסורים, או ללמוד כל היום התעוררות בעניני שלום בית כדי שלא יהיו ויכוחים בערב פסח. הכל נכון - אבל הכל לא נכון. זה אדם שחי בשטחיות מוחלטת, ואז כאשר מגיע בין הזמנים הוא מנסה לחיות בפחות תקלות. הוא לא חי במקום הפנימי בתוך נפשו.

אם הדברים נשמעים אצלנו מדי גבוהים, צריך להבין שזה רק כי אנחנו לא עוברים את החיים בצורה נכונה. אין דרך היום לעבור את האי עלמא, עולם דידן בדרא בתראה, לחיות בחוץ ולהצליח - אין כזה דרך. זה לא עיצות, אלא זה צורת חיים פנימית, הן כאשר יש מסגרת ששומר אותו והן כאשר המסגרת פחות שומר אותו.

באופן למעשה של הדברים, יש לקחת זמן בכל יום ולהכנס לתוך מקום הפנימי בנפש, ולעסוק לשמור את זה כסדר על ידי מחשבה וכניסה מסוימת, לאורך כל יממה כולה. כסדר צריך לפתוח את המקום פנימי בנפש שיעמוד כנגד עיניו באתגליא אפילו כאשר נמצאים בחוץ לפעמים נמצא שם

לפי ערכו, להכנס יותר פנימה אל תוך מציאות הפנימי.

אני מקווה שהדברים כאן יובנו כדי צורכם, אבל שיהיה ברור לאדם: במקום שאין את סדר הזמנים - זה רק היכא תמצא ומחויבות להכנס לבית הפנימי בתוך הנפש עצמה. זה צורה פנימית למי שמחפש חיים פנימית ולא רוצה שתורתו יהא 'קרעים קרעים'. זה סדר של חיים בתוך מעמקי נפשו. וודאי שגם מסגרות חיצוניות חזקות יכולות להשמר, אבל זה רק לגרום שהדבר לא יהא בגדר של צונן, שהגברא נעשה קר - אלא עדיין הוא פושר, וכמו בגדרי הלכות שבת. אבל - זה אינו יכול לקיים את החיים.

מי שהדברים אלו דיברו איליו - אדרבה. ומי שהדברים לא דיברו איליו - הוא צריך לעשות לפי הבנתו ולפי ערכו ולפי מצבו את כל מה ששומר אותו.

ואפילו קרני שמש לא בוקעים שם. הוא חי שם כמציאות לעצמו. כמובן יש את החיים שבחוץ, יש את בני ביתו, והוא מתנהג עמם כל א' לפי ערכו, אבל יש לו גם מקום פנימי לעצמו שהוא מנותק מכל מה שקורה.

בזמן, יש כניסה לרובד יותר נמוך בנפש, והאדם יכול להסתגר בבית מדרש. אבל בבין הזמנים שהאדם צריך לצאת חוצה - אז בחיצוניות הוא לא נמצא במקום סגור, וחייב שיהא לו מקום פנימי בתוך עצמו.

מאידך, בזמן הוא משועבד יותר לסדרים, יש לו פחות זמן פנוי להתבונן על אותם מקומות פנימיות בנפש. אבל כאשר מגיע בין הזמנים - כל בין הזמנים ענינו לנצל את הדברים שבתוך הזמן לא היה לשמור, ולעסוק איתם, כי יש לו יותר זמן פנוי ושקט בנפש לבקוע למקומות פנימיים יותר בנפשו, יש לו זמן של שעה או שעתיים, כל א'

1 בלבבי משכן אבנה	2 ארבעת היסודות	3 "סדרת" דע את		קול הלשון 12 « 4 » 2 605-313-6660 ♦ 073.295.1245	
4 התבודדות	5 תפילה	6 ספרי קודש			
7 דרשות	8 פרשת השבוע	9 מועדי השנה			
10 תורה, גמרא, שו"ע	11 מחשבה/עבודת ה'	12 אוצר אותיות	13 צורת אדם	14 צורת אדם ועבודתו	15 לפי עשר הספירות